

ԱՊՐԻԼ 24

«Եւ եմուք ի նոսա շունչն
Եւ եղեն կենդանի»
(ԵԶԵԿԻԷԼ)

Գ

... Նոյն հայելին նորէն առջիս
Կախաբղական,
Մոխիրը լոյս մարմիններուն,
Ալիւրը սեւ դիակներուն,
Կ'առնէ իր մէջ սըլաբը սուր
Հստեղծումին
Ու շունչն հզօր աստուածութեան:

Կուգան անոնք, լուռ, 'դալկահար,
Անապատի չորս ծագերէն,
Հովիտներէն ու լեռներէն
Զարչարանքի,
Նեած պատանք, թօթուած փռփռ
Իրենց աչիւն,
Ու թթեցած կիրքի, մեղքի
Կապանքներէն:

Կուգան անոնք, հեռուներէն,
Աղուոր, մաքուր ու ցոլարձակ,
Յեղին ծաղիկն ու ապագան
Մինչեւ երէկ,
Հողէն ծրլած երազն ինչպէս,
Բոլոր կարմիր, բոլոր ժպտուն
Կրակներէն հրդեհներուն:

Կուգան անոնք, ըստուեր, ըստուեր,
Այնքան խաղաղ ու պաղպաջուն
Որ հովն անգամ կը զգուժանայ
Անոնց վրայ բանալու թել:
Ու ալիքներն անոնց սառած,
Դուրս կը պոռթկան
Շիրմասանէն անպարագիր:

Կարաւանը կ'առաջնորդուի
 Երէցներէն,
 Որոնք օր մը մեր պատմութեան
 Դուռը բացին,
 Ու ներս մտան անկէ վառօվ:

Ոմանք իրենց պատգամներուն
 Սննդին բեռնը ու ծիրանի,
 Եւ ուրիշներ՝
 Իրենց կուրծին, սուսեր փայլուն,
 Երիվարի մը փառերուն
 Փաթթած իրենց երկաթ թելեր:

Կուգան անոնք,
 Անապատէն ու ջուրերէն,
 Հաւաքելով միսերն իրենց
 Ու ոսկորներն երախներէն
 Գազաններու:

Կուգան անոնք, բիր վերքերով,
 Անհամաչափ ու խայտաբղէս,
 Ոմանց վիզին՝ դեռ կ'երեւի
 Կիսալուսինն կացիններու,
 Ուրիշներու ճիւղն վրայ,
 Հետքն օղակին կախազանի,
 Հոն մանուկներ՝ որոնց աչիքն՝
 Յոյսին շուշանն է թառամեր:

Կուգան անոնք, փաղանգ փաղանգ,
 Ու կը վառեն անմահութեան
 Հրդեհն անհուն,
 Ծովուն վրայ մեռելներուն,
 Անոնց անշարժ վիշին վրայ
 Նոր ծիածան մը բանալով:

Անոնք բոլոր կուգան այսպէս,
 Մահուան դաշտէն,
 Ու կը բերեն յաւերժութեան
 Սրբաբն ամուր աղամանդի,
 Բեւեռուած պինդ իրենց սրտին:

Բայց չեն հասած անոնք բոլոր,
 Խաղաղութեան երկմանուէր,

Նըման ուրիշ մեռելներու .
 Ոչ մէկ աստուած հանչցած է դեռ ,
 Արեւին ճակ այս աշխարհին
 Նահասակներ այսօր գոյախոս,
 Աւազներուն ճակն ու վըրան,
 Դեռ չըհանգչած
 Իրենց սուգին մէջն անսահման :

Հէֆեսթն անոնց ահա բարբառ
 Մեզի կուգայ,
 Զի ըստաստումն անոնց անհուն,
 Կը բաբախէ սիրս մը ինչպէս,
 Սիրտերուն մէջ մեր ամէնուն :

Անոնք սակայն ,
 Ըստաստան մէջն իրենց անհուն ,
 Կարօսն ունին ճրգօր կիրքին
 Արդարութեան ,
 Որ կը յառնէ ու կը կանչէ
 Խորսակելու չարիքն ամբառ՝
 Հազար ամով բացած թելեր
 Երկրին վըրայ մեր պապերուն ,
 Երազն որուն դեռ չէ մեռած ,
 Գանկերուն մէջ
 Մեռելներուն եւ ողջերուն ,
 Զի մեռելներն անգամ մը եւս
 Կրնան մեռնիլ, ողջերու պէս,
 Երբ մեռած է երազն իրենց :

Վ.ՏԱՐԱՆԴԻ

(Վերջ՝ 5)

